

God is in dat alles, natuurlijk, maar de menschen geven er de onderscheidende namen aan, die God waarschijnlijk niet noodig heeft. De velen die zeggen: God is liefde, doen dat zonder twijfel omdat er geen sterker, heerlijker, heiliger.... verschijnsel is dan de liefde. Dat het goddelijke zich in niets zoo machtig uitleeft als in de liefde.... in alle liefdedrang.... 't staat ook voor mij vast!"

Innig greep Huib Paulines hand daarbij en zij waren een tijdje stil samen. Het geluk van hun diepe saamhorigheid klopte zwaar in Huibs borst. Maar dan plotseling, haar ernstig gezichtje in groote spanning tot hem opheffend: „Hóu jij echt van God?" vroeg Pauline. Er was een vreemde strakheid in haar blik, en Huib aarzelde een seconde, licht verbaasd en verward, vóór hij antwoordde:

„Ik geloof, Lieneke, als je aan dat soort liefde denkt, is het beter van het goddelijke dan van God te spreken. Naar het goddelijke smachten wij allemaal. Maar God.... hoe méér en dieper wij over hem denken, hoe grootscher en onbegrijpelijker hij wordt, niet waar? Iets veel te ontzagwekkends om zoo maar, familjaarweg, van te houden. Iets dat zóó hoog, zoo ten eenenmale boven ons begrip gaat, kúnnen we daar eigenlijk wel van houden? Maar Gods openbaringen — dat is heel wat anders. Christenen houden, op hun verschillende manieren, van Jezus en van zijn moeder, de boeddhisten van hun Boeddha. Voor mij zijn jouw oogen misschien wel de heerlijkste godsopenbaring. Toch houd ik ook echt van de wolken, de sterren, de boomen en de beken, de zee en de bergen. Dat is een liefde die ik onderga en aankan. Ook die voor de schoonheid als zoodanig, en voor de kunst. En in dat alles, in de kunst ook ja, erken ik, aanschouw ik: God! En mijn best doe ik voortdurend.... in die aanschouwing te leven.... steeds méér, steeds inniger....

„Het goddelijke...." Diep-peinzig prevelde Pauline de woorden voor zich heen. „Ik weet niet hoe het komt, maar in mezelf noem ik het toch nog liever: het eeuwige.... De eeuwigheid; dat wat altijd geweest is en altijd blijven zal.... het gróóte, de basis van alles.... Ik heb het gevoel, dat, behalve mijn tijdelijk ik, de eeuwigheid in mij leeft en mij eischen stelt.... Soms.... niet altijd helaas.... gehoorzaam ik aan die eischen.... tegen mijn eigen wil in...."

Huib had even een gevoel van tegenzin, dat hij wegglimlachte. „Eeuwigheid, ook goed hoor! Wat doet de naam er toe? En al is er dan waarschijnlijk geen persoonlijk voortbestaan, in onze liefde leeft.... jouw eeuwigheid...."

Hij kuste haar, maar haar gezichtje bleef recht en streng, en na een poosje zei ze zachtjes en zonder hem aan te zien: „O ja.... en toch.... hoe ontzettend veel ik ook van je houd, Huib.... ik voel nu.... als de eeuwigheid het eischte... zou ik je kunnen verlaten...." Zij rilde zichtbaar en ook Huib doorvoer opnieuw een lichte schrik: „Liefste! Voel